2. 10. 2026, 22.37; Splošna bolnišnica Novo mesto

Draga tišina,

pišem ti iz belega brezna, kjer so rjuhe otrdele v svoji brezbrižnosti in je zrak prežet z ostrim vonjem razkužil. Vsak večer te čakam kot neslišno anestezijo, kot mrzlo dlan, ki bi zadušila kovinski okus strahu v mojem grlu. Pod to pižamo z otroškimi motivi – tem barvnim posmehom moji razpadajoči gotovosti – sem le še golo, drhteče vprašanje, priklenjeno na tanko plastično cevko infuzije. V tvojem molku poslušam tisto ritmično kapljanje, ta stekleni metronom, ki mi v žilo vbrizgava hladno tekočino. Ko ugasnejo luči, se stene bolnišnice stisnejo k meni; hodnik postane le razpoka, skozi katero curljajo visoki, suhi kriki otrok, ki se lomijo ob hladnem marmorju kot drobci krhkega stekla. Takrat si moj edini zasilni izhod v neobstoj.

Takrat se zazrem skozi okno v pretemno noč. Tam nekje utripajo le še luči v operacijskih sobah in obris neme, sive linije patologije, kjer se vsi nemi kriki končno potopijo v tvoj nepremični mir. Takrat me objameš in raztopim se v tvojem žametnem miru. Nisem več pacientka z neznano diagnozo, nisem več le številka v zdravniški mapi, sem le kup mesa, ki lebdi v tvojem objemu. V tistem trenutku sem svobodna – brez telesa, ki bi me izdalo, brez gravitacije, ki bi me vlekla nazaj.

A tvoj mir je le vakum, v katerega začnejo počasi kapljati moje misli, težke kot svinec in ostre kot skalpel. V tvojem odmevu iščem smisel v nesmislu: zakaj ta nevidna pošast izbira najbolj nedolžne, zakaj otroci puščajo pregloboke sledi v preplitkem pesku minevanja? Vse tiste čudeže, ki jih z mokrimi dlanmi iščemo v temi, tvoja jasnost spremeni v prazne obljube na koncu neskončnih, belih hodnikov.

Takrat me najbolj ganeš. Ker mi v svoji čisti, surovi iskrenosti ne pustiš lagati. Pokažeš mi mojo lastno hišo iz kart, moj dom, ki se v spominu krči v tuj in neresničen privid. Prosim te za mir, a slišim le utrip lastne negotovosti, ki me prežveči, preden me jutro spet grobo pljune na bolnišnično dno, nazaj v kaos, nazaj v številko brez imena.

Hvala ti, ker si mi za kratek dih dovolila preprosto biti. Ker si bila moj edini kristalni mir sredi tega belega pekla.

Do jutri, ko te spet poiščem ob oknu.

Tvoja Zala

